

Parlen els descendents dels principals dirigents de Hitler

Els fills de Hitler

El testimoni d'alguns dels fills dels dirigents més importants del nazisme han estat recollits en un interessant llibre, realitzat pel periodista Gerald L. Posner. L'actitud d'uns i altres respecte als pares és en cada cas diferent. Però en el fons de tots perviu una única herència: la tragèdia.

És important que nosaltres, els fills dels homes que van cometre aquests crims, no oblidem l'Holocaust. Al contrari, nosaltres intentem assumir-lo. La matança de milions de persones, en particular de jueus, no pot ser parada. Nosaltres intentem fer el que podem des del nostre lloc per impedir que això no torni a passar mai més. És el nostre deure personal". Qui diu això és Dagmar Drexel, filla de Max Drexel, lloctinent de les SS a Simperopol, a Ucraïna (on milers de jueus i eslaus van ser assassinats sota el terror). Ella no va saber fins que va ser adulta que el seu pare havia estat col·laborador de Hitler.

Ben diferent és el testimoni d'Edda Goering, filla de l'alt dignatari nazi: "Estimo molt el meu pare i no es pot esperar que el jutgi d'una altra manera. Per mi va ser un bon pare i sempre m'ha fet falta. El problema del meu pare va ser la seva lleialtat a Hitler. Li va jurar fidelitat i no el va abandonar mai, inclús quan Hitler va anar massa lluny. El que va passar als jueus va ser terrible però el meu pare no hi va tenir res a veure".

Són la doble cara d'una mateixa moneda. Una moneda marcada pel pes d'una herència: ser fill o filla dels criminals de guerra que més horror han creat en el nostre segle. El seu testimoni és recollit en el llibre *Els fills de Hitler*, de Gerald L. Posner, traduït recentment al francès i publicat per primera vegada als Estats Units el 1991.

Quan va ser descoberta la tomba de Josef Mengele, conegut com el metge més cruel d'Auschwitz, Posner es va entossudir a saber què havia passat amb els fills dels dirigents nazis. Fins aleshores havien sortit testimonis sempre anònims on els protagonistes explicaven com havien conviscut amb aquesta herència. Difícilment voldrien donar la cara. Només dos homes –i tots dos amb un posicionament ben oposat– havien gosat parlar dels seus pares.

Un, Rolf Hess que va estar fins l'últim moment donant suport al seu pare reclòs a la presó de Spandau; l'altre Niklas Frank, fill de Hans Frank, governador general de la Polònia ocupada pels nazis, que va publicar un llibre on abominava públicament el seu pare utilitzant un llenguatge dur i cruel.

A Posner la feina no li va ser gens fàcil. Sovint les dones dels dirigents nazis també van ser empresonades i un cop en llibertat van preferir viure en una semiclandestinitat, intentant deixar els mínims rastres possibles. Després que la Interpol i el govern americà li neguessin qualsevol ajuda, el periodista americà va anar al Centre de Documentació de Berlín, els arxius més importants sobre el nazisme, que tenen més de 50 milions de documents, les fitxes del partit i de les SS. A partir d'aquesta documentació l'autor del llibre va anar recorrent el rastre. El primer pas era saber si els fills existien. Després localitzar-los.

A poc a poc, però, va anar trobant-ne molts, tots ells protagonistes d'històries tortuoses, d'històries grises precedides d'infàncies embolicades en tota mena de luxes. Molts no van voler parlar, hi ha qui va demanar diners, altres es van deixar anar i van acceptar explicar públicament la seva història. Les seves paraules són, en tots els casos, hereves de l'horror i ones expansives d'angoixa.

Tant si ells són fidels a les conviccions dels seus pares, com si les porten com una càrrega feixuga que no els deixa viure, el seu testimoni és tràgic. Segurament tràgic i prou. No han estat res més que un suport on l'ombra del pare ho ha predestinat quasi tot.

Potser per això, Rolf Mengele ha canviat el nom dels seus fills i declara: "El meu destí és ser fill de Mengele, però jo sé que si pregunteu als altres alemanys de la meua edat, veureu que pensen poc en la guerra, els nazis i els crims. Jo hi penso cons-

tantment. El meu pare ha comès atrocitats i jo n'he de respondre. Però jo no puc transmetre això als meus fills. Aquesta herència s'ha d'aturar en mi". Mengele fill, vol aturar la roda implacable del destí, un camí marcat que ell, tot i tenir-ne l'oportunitat, no va voler defugir. El llibre de Gerald L. Posner és en definitiva una mostra més de les crueltats nazis. Els testimonis que en vénen tot seguit en són un exemple.

ELS FILLS DE HANS FRANK, GOVERNADOR DE LA POLÒNIA OCUPADA

Hans Frank, governador general de la Polònia ocupada pels nazis, va estar molt agitat en el procés de Nuremberg, el 16 d'octubre de 1946; el dia de la seva execució estava extremadament tranquil. Va ser l'únic condemnat que abans de morir va somriure. Tenia cinc fills. Dos d'ells van acceptar parlar amb Posner, Niklas i Norman.

En la primera entrevista amb Norman Frank, aquest va ensenyar dos fotos a l'autor del llibre. Una, amb tota la família reunida: la imatge de la plàcida llar. L'altra, una imatge del judici de Nuremberg, el seu pare escortat per dos soldats americans amb casc blanc. Dos fotos que resumien el conflicte no resolt que encara avui persegueix Norman: el contrast brutal entre un pare i un criminal de guerra. Norman pateix aquesta herència: "Això el fa plorar sovint –explica la seva dona Elizabeth–. Ell l'estima, però no té el dret d'estar content després del que va fer el seu pare". Norman afegeix: "Penso tots els dies en ell. Però no podré escriure mai un llibre com el del meu germà Niklas. Estic content que l'hagi escrit, estic content per ell. Però jo no tinc la mateixa opinió que té ell del meu pare". I és que la història dels dos germans ha estat curiosament solidària i diferent.

Norman, molt més gran que el seu



En companyia d'Eva Braun, Hitler celebra el seu aniversari rodejat dels fills dels seus dirigents. Era habitual que Hitler apadrinés molts d'aquests nens.

ARXIU

germà, va conviure intensament amb el seu pare. Com que era el fill gran va anar recorrent tota l'evolució de Hans Frank al costat de Hitler. Per Norman tot va començar la Nit dels ganivets llargs. Encara recorda com el 29 de juny de 1934, Hitler va parlar amb el seu pare per la finestra del Mercedes on ell només era un testimoni mut i inconscient. Es tractava de la primera purga de les SS. Frank, aleshores ministre de Justícia de Baviera, en un principi va protestar. Vista l'actitud de Hitler, va deixar fer. Dinou homes van ser executats, entre ells Ernst Rohm.

“Va ser en aquell moment que el meu pare es va vendre —explica Norman—. En aquella ocasió es va posar de genolls davant Hitler. A partir d'aleshores, tot és només una qüestió de diners i de poder. Sé que després se'n va penedir. El meu pare va patir per haver estat feble, però contra Hitler no podia ser fort.”

Norman, però, no té massa records de les barbaritats d'aquesta època. El seu entorn era fastuós i vivia aïllat. El seu refugi era la lectura de *Tom Sawyer*, mentre pensava que la seva infància era d'allò més normal. Gaudia dels privilegis del règim. Sense ser-ne conscient, per exemple, va acom-

panyar el seu pare a la cerimònia inaugural dels Jocs Olímpics de Berlín. El seu heroi era Jesse Owens, que hi guanyà tres medalles d'or. Era tan gran la desconexió amb el món que l'envoltava que ignorava l'aversion que els nazis tenien a Owens perquè era negre. Encara, a l'escola, en aquesta època, el seu company de taula era un jueu. Poc després el seu company va desaparèixer. Ningú li va explicar res, ell tampoc no va preguntar.

En la Nit de Cristall, la nit on el terror nazi va destruir tot el que trobà al seu pas, la seva mare va fer l'única pregunta. El seu pare va respondre sense alterar-se gens: “No, et prometo que no hi tinc res a veure”. Justament un any més tard la carrera d'Hans Frank arribava al seu punt culminant: va ser nomenat governador general de Polònia. Per comunicar-ho a la seva dona es va posar de genolls mentre exclamava: “Brigitte serà la reina de Polònia.”

Per commemorar el primer aniversari de la seva arribada a Polònia va fer un discurs on quedaven clares les seves conviccions: “Pel que fa als jueus, us ho he de dir francament, cal posar un termini d'una manera o una altra. Pel que a mi em pertoca,

jo aplicaré el meu principi segons el qual els jueus han de desaparèixer... No podem afusellar-ne tres milions i mig, no els podem empresonar, però sí que podem, d'una manera o altra, aconseguir exterminar-los”. Al cap de dos anys un 85% dels jueus de Polònia estaven en camps de concentració depenents de Frank.

Per Niklas Frank, el germà petit, el més difícil és viure amb aquest discurs anti-jueu: “No crec que ell fos antisemita en els seus orígens. Però en aquesta època, ell era feble i oportunista. M'és pràcticament impossible llegir aquestes declaracions perquè em provoquen còlera i vergonya, per tant les rellegeixo constantment. És increïble que un home que estimava Chopin i Beethoven, que havia estat amic de Richard Strauss, que tenia llàgrimes als ulls quan ens explicava contes de Nadal, hagués pronunciat aquelles paraules. Per mi, aquestes frases són més greus que les morts comeses per les SS.”

La duresa del judici no és compartida pel germà gran. Tot i ser crític amb el seu pare, per Norman és com si la declaració antisemita l'hagués feta una altra persona: “Ell no parlava mai així a casa. Durant la meua joventut no vaig ser mai educat en

els principis antisemites. No parlàvem mai de jueus. Aquests principis antisemites que feia el meu pare no eren provocats per la seva ànima. Es tractava del seu paper en la política oficial. Quan vaig llegir les paraules del meu pare després de la guerra, vaig sentir senzillament vergonya. Aquest no és el pare que jo estimava. Aquesta és una contradicció que no he arribat a comprendre mai. Com podia ser un home culte i amable amb mi i al mateix temps dir coses tan estúpides i horribles com les que deia.”

Els dos germans concideixen en el fet que no tenen records dolorosos, però al cap dels anys sí que han entès el missatge d'algunes de les imatges que la memòria els ha gravat al cervell.

Niklas explica detalladament una visita al ghetto: “Jo era darrere el Mercedes i acompanyava la meua mare que havia anat a fer uns encàrrecs. En cotxe hi anava també el seu guardaespalles, un xofer i la mainadera. Des de la finestra ho mirava tot. Recordo que la gent gran tenia la desesperació gravada al rostre i que els nens miraven el cotxe amb uns ulls molt oberts. Recordo haver-li preguntat a la meua mare per què tots feien cara d'enfadats i per què portaven estrelles en els vestits. La seva resposta va ser que no em preocupés i que aprofités la passejada. Quan el cotxe es va parar, un nen més gran que jo, d'uns deu anys, em va mirar fixament. Jo li vaig fer ganvotes i el nen va fugir entristit. Jo recordo que això ho vaig considerar una victòria perquè ell era més gran que jo. No va ser fins més tard que vaig comprendre que ell segurament no hauria sobreviscut si se m'hagués enfrontat.”

La consciència no va arribar fins després de la guerra. Niklas explica aquell moment on tot va tenir una altra lectura: “Una de les impressions que jo recordo més vivament és quan vaig veure les primeres fotos en el diari amb milers de cossos nus dels deportats. Jo tenia set anys, però aquesta imatge m'acompanyarà tota la vida. Són fotos de la mort, de cadàvers, de cossos de nens i de nenes. Jo sabia que el meu pare havia estat un personatge molt important a Polònia i que els camps de concentració que sortien a les fotos eren d'allà. Vaig comprendre de sobte que ell tenia alguna cosa a veure amb les fotos. No va ser fins més tard que vaig entendre l'expressió “Bourreau de Polònia”.

Al llarg de la narració els dos germans

Norman i Niklas Frank



Norman saludant el seu pare.

ARXIU



Retrat de la família Frank.

ARXIU



Niklas Frank amb la seva mare entrant a la presó de Nuremberg.

ARXIU

discrepen. Un dels punts en què no estan d'acord és si ser fill del governador de Polònia va ser un avantatge. “Per un nen que va créixer a Alemanya –opina Niklas– va ser un privilegi ser el fill d'aquest criminal. Tenir un pare reconegut com a criminal en el primer judici és com una distinció. Jo tenia la impressió de ser una mena de celebritat. No tan cèlebre com els fills de Goebbels o la filla de Goering. La gent ens trobava més interessants quan sabien qui érem.” Norman, en aquesta ocasió renega absolutament de l'afirmació del seu germà: “Sempre ha estat un inconvenient ser el fill del governador general. Joestic agraït per haver tingut un bon pare i una bona educació, però és detestable tenir un pare conegut. Com que jo he estat el fill gran, el que coneixia més al meu pare, tot això m'ha fet més mal que als altres. Cada dia penso en el meu pare.”

Norman ha decidit no tenir fills: “Penso que el millor que pot passar és que els

Frank no continuïn, que jo en sigui el darrer.” En canvi el seu germà Niklas té una filla i pensa que el problema del seu germà és que no ha pogut trobar mai el seu lloc a la vida.

L'última pregunta del periodista als dos germans no permet respostes ambigües. ¿Si el seu pare hagués estat fugitiu l'hauria denunciat? Niklas ho té clar i respon clarament que sí. Norman diu que no: “No l'hauria pogut traïr mai. Era el meu pare. Si jo hagués fet això, li hauria fet més mal que una vida dins la presó.”

WOLF HESS JUSTIFICA EL SEU PARE

Wolf Hess és l'únic fill de Rudolf Hess, l'home que, fins la seva marxa en solitari cap a Anglaterra el 10 de maig de 1941, va ser vice-canceller del partit nazi i un dels dirigents nazis més pròxims a Hitler. Hess va passar els seus quaranta últims anys de vida a la presó. De tots els fills entrevistats pel periodista nord-americà Gerald L. Posner, ell és el que se sent més proper al seu pare, a qui considera “un home de pau i absolutament innocent. Un home víctima de la justícia dels vencedors.” Wolf Hess no s'excusa per les seves opinions.

Rudolf Hess va ser un dels primers acusats com a criminal de guerra. Però arran del seu viatge a Anglaterra l'any 1941 el seu cas no va ser senzill. Les atrocitats

més cruels van ser comeses a Rússia i en els camps de concentració mentre ell estava detingut a Anglaterra. El punt essencial del dossier de l'acusació va ser la seva fidelitat precoç i total a Hitler i la seva lleialtat a l'hora de prendre mesures repressives contra els jueus.

Pel seu fill, el judici de Nuremberg representa una violació del dret internacional: "Els Aliats no tenien cap dret a jutjar els alemanys en territori alemany. Aquest va ser un tribunal de vencedors que jutjaven els vençuts. Va ser un simulacre de judici. Inclús crec que alguns dels inculpats van ser posats a la llista per a poder alliberar-los i així demostrar que era un judici just. Tot va ser arbitrari."

A la pregunta de si està d'acord amb el judici dels crims de l'Holocaust, Wolf Hess se'n surt per la tangent: "Hauria d'haver estat un tribunal alemany qui els hauria d'haver jutjat. Alemanya no necessitava els tribunals dels Aliats ni les lleis inventades per aquesta circumstància".

Malgrat les dificultats, Wolf Hess no renuncià mai a l'esperança que el seu pare fos alliberat. "Sempre pensava que, quan estaria malalt o quan celebrés els 80, els 85, els 90 anys, el dexarien en llibertat. Però no va ser així". El 17 d'agost de 1987, quan el seu pare tenia 93 anys, li van comunicar que havia mort. La causa: suïcidi.

Wolf Hess no ha acceptat mai aquesta versió dels fets: "Tot va ser una mentida, ho vaig saber en el mateix moment. Per primera vegada, els soviètics, sota Gorbtxov, havien dit que podien revisar la decisió de no alliberar el meu pare. El mes de març de 1987, per primera vegada havien acceptat d'explicar-me aquesta decisió. El meu pare estava al corrent d'aquest canvi per part dels soviètics. ¿Per què hauria d'haver-se suïcidat si estava més prop que mai del seu alliberament? Tot això no és lògic. Jo sé que ells el van assassinar."

Després de la mort del seu pare, Wolf Hess és encara més intransigent a l'hora de defensar-lo que abans. Ell diu que ha rebut milers de cartes que li donen suport.

La relació amb el seu pare durant la seva infància va ser poc intensa, ja que Wolf era molt petit quan el seu pare va ser

Wolf Hess



Rudolf Hess amb el seu fill l'any 1941.

ARXIU



Wolf sortint de la presó acompanyat per la seva mare, l'any 1985.

ARXIU



Wolf Hess davant el cadàver del seu pare, l'any 1987.

ARXIU

detingut. No va ser fins el 1966 que el seu pare va acceptar rebre les visites de la família. Fins aleshores Rudolf Hess havia estat totalment aïllat. La seva dona insistia que com a mínim parlés amb el seu fill. La seva resposta era contundent: "Avui, com sempre, no vull cap reunió darrere els murs de la presó i en presència de tercers, ni amb tu ni amb Wolf. Es una qüestió de dignitat". La seva família continuava les campanyes constants pel seu alliberament.

El 1969 l'estat de salut de Rudolf Hess és greu i canvia d'actitud. El 8 de desembre de 1969 escriu una carta a la direcció de la presó de Spandau: "Demano una visita de la meua dona i el meu fill el matí del 24 de desembre. És la primera visita en vint-i-vuit anys, i demano que es pugui fer sense testimonis". La visita va ser autoritzada, però es va fer amb testimonis.

Wolf recorda aquell moment: "Va ser emocionant saber que el meu pare volia la nostra visita. Ens van portar a una sala d'espera al segon pis, passant pel mig de molts soldats, vam ser rebuts pels quatre directors de la presó. El director soviètic va ser l'únic que no ens va voler donar la mà." Després va venir un estira i arronsa sobre si signaven o no el reglament de la presó. Si no ho feien no els deixaven veure Hess. El van signar. A partir d'aquell moment Rudolf Hess va decidir veure la seva família tantes vegades com li fos possible.

Posner descriu com Wolf Hess va tenir un xoc quan va veure que la consagració de la seva vida a l'alliberament del seu pare no havia tingut cap resultat.

Quan el periodista li pregunta si ha estat un avantatge o un inconvenient ser el fill de Rudolf Hess, la seva resposta és totalment afirmativa: "Un avantatge. Això no ha estat mai un inconvenient. La gent estimava el meu pare. Ell va ser la consciència del partit i, com a conseqüència d'això, era estimat. Quan ell va ser empresonat, molta gent va sentir simpatia per nosaltres." Wolf acaba la seva conversa amb un nou atac als americans: "Els temptejos dels americans han fracassat. Ells volien que la història expliqués que tots els alemanys eren uns nazis i que tots els nazis eren tan dolents que els alemanys haurien de sentir-se culpables col·lectivament per sempre."

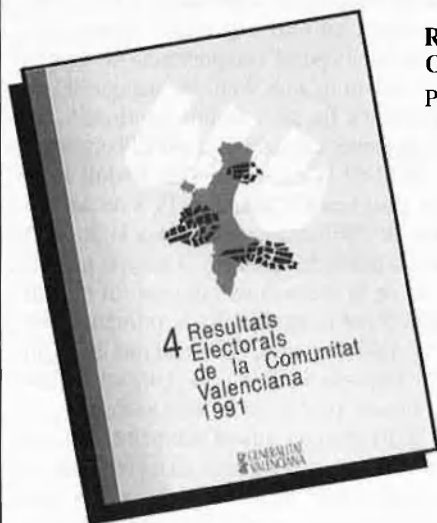


GENERALITAT VALENCIANA

CONSELLERIA D'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

P U B L I C A C I O N S

NOVETATS



Resultats electorals de la Comunitat Valenciana 1991
P.V.P. 2.000 PTA



**Dels Furs a l'Estatut:
Actes del I congrés d'Administració Valenciana**
P.V.P. 5.000 PTA



Manual de ingreso en los cuerpos de la Policía Local de la Comunitat Valenciana
P.V.P. 1.500 PTA



Jurisprudencia del Tribunal Constitucional en materia electoral
P.V.P. 1.000 PTA



Guía pràctica de l'Administració de Justícia a la Comunitat Valenciana
P.V.P. 1.000 PTA



Manual del usuario de la Administración de Justicia
P.V.P. 100 PTA

ALTRES PUBLICACIONS

ACTUACIONS DELS GOVERNS AUTONÒMICS EN TELECOMUNICACIÓ. *(També versió castellana).*
P.V.P. 500 PTA

QÜESTIONS BÀSIQUES D'ADMINISTRACIÓ LOCAL: ESTATUT DELS REGIDORS ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT. *(També versió castellana).*
P.V.P. 1.300 PTA

LA JUSTICIA DE PAZ. *(Bilingüe).*
P.V.P. 1.000 PTA

CONSULTES POPULARS A LA COMUNITAT VALENCIANA 1976-1987. VOLUM I i II
P.V.P. 3.000 PTA

RESULTATS ELECTORALS DE LA COMUNITAT VALENCIANA 1989
P.V.P. 1.000 PTA

EN PREPARACIÓ

DENOMINACIÓ OFICIAL DELS MUNICIPIS I ALTRES ENTITATS LOCALS DE LA GENERALITAT VALENCIANA 1993.

EXPEDIENTS ADMINISTRATIUS 1992

FORMULARIS PER A JUTJATS DE GUÀRDIA.

FORMACIÓ '92.

PLAN TERRITORIAL PARA EL PERFECCIONAMIENTO Y FORMACIÓN DE JUECES Y MAGISTRADOS DE LA COMUNIDAD VALENCIANA 1992.

RECOPIACIÓN DE JURISPRUDENCIA EN MATERIA LINGÜÍSTICA.

VENDA EN

LiG
Llibreria de la Generalitat

I EN LLIBRERIES ESPECIALITZADES

Plaça de Manises, 3 • Tel. (96) 386 61 70 • 46003 València

I N F O R M A C I Ó

SECRETARIA GENERAL

Gabinet Tècnic - Miquelet, 5 • Tel. 386 63 26 • 46001 València